

M E S T N O G L E D A L I Š Č E
V K R A N J U

Gledališki list

SEZONA
1945 - 1946

3

I V A N C A N K A R :
KRALJ NA BETAJNOVI

Cena din 2.—

IVAN CANKAR

Resnično, domovina, nisem te ljubil kakor cmerav otrok, ki se drži matere za krilo, tudi te nisem ljubil kakor solznomehkobni vzdihovalec, ki ti kadi v lice sladke dišave, da te skele uboge oči; ljubil sem te s spoznanjem; videl sém te vso, v nadlogah in v grehah, v sramoti in v zmotah, v ponižanju in bridkosti; zato sem z žalostjo in srdom v srcu ljubil tvojo oskrunjeno lepoto, ljubil jo stokrat globlje in stokrat višje od vseh tvojih trubadurjev!

Moje delo je knjiga ljubezni — odpri jo domovina, da boš videla, kdo ti je pravičen sin! Dal sem ti, kar sem imel; če je bilo veliko ali malo — Bog je delil, Bog razsodil! Dal sem ti svoje srce in svoj razum, svojo fantazijo in svojo besedo, dal sem ti svoje življenje — kaj bi ti še dal?

Iz gledališke pisarne

Neprecenljiva pridobitev Mestnega gledališča je nedvomno povsem novo moderno segrevanje dvorane. S tem je odpravljen velik nedostatek neenakomernega segrevanja, kar bo prav gotovo nudilo gledalcem večje ugodje. V zvezi s povišanjem upravnih stroškov omenjene naprave, smo bili primorani nekoliko zvišati cene vstopnicam. Gledališko publiko prosimo tozadevne uvidevnosti in blagohotnega upoštevanja.

Na seji upravnega odbora našega gledališča je bil sprejet v režiserski sosvet tovariš Franjo Bratkovič, ki se bo predstavil našemu občinstvu z režijo „Kralja na Betajnovi“.

CO REPERTOARJU

Naše gledališče pripravlja za prihodnje tedne dvojice del; v kratkem bo premijera pretresljive drame „Via Mala“, katere snov je zajeta iz istoimenskega znamenitega romana švicarskega pisatelja s svetovnim imenom, Johna Knittla. Glavne vloge igrajo: Hlebševa, Gerdejeva, Štuhec, Cegnar. Za Miklavža pa pripravljamo pravljico „Snegulčica“, ki je namenjena predvsem naši mladini.

UTRINKI

Ljudstvo, ki ne ljubi gledališča, a išče pozabljenja svojih skrbi pri čaši piva in v žganjarnah, je surovo. Privaditi ga je treba na plemenitejšo zabavo.

Pri gledališču je en sam problem: uspeh. Brez uspeha ni gledališča. Če to opazko natančno preudarimo, moramo potisniti v ozadje vse druge presoje. Uspeh je edini preizkusni kamen našega poklica. Odobranje občinstva, njegovo zadovoljstvo je edini cilj te umetnosti, ki jo je Moliere imenoval veliko umetnost — to je umetnost ugajati.

Umetnik dozoreva, se izpopolnuje in raste le v delu. Umetnost, kateri služi, zahteva od njega marsikatero žrtve, velike vztrajnosti in marljivosti.

Vse težave igralec pozna, zanje ve, toda kdor je poklican, izvrši svoj poklic in — umre.

GLEDALIŠKI LIST

MESTNEGA GLEDALIŠČA V KRANJU

1945—1946 ★ ŠTEV. 3

Ivan Cankar:

Kralj na Betajnovi

Premijera 21. novembra 1945

Ob koncu prejšnjega stoletja je pognala naša duhovnost mogočna debla, ki so se globoko v zemljo ukoreninila in preko meje razrastla — štirje prameni prevratnega sonca za našo pomlad — bili so to: Kette, Murn, Župančič in

Ivan Cankar.

Prvi trije so se s škrjančkom pobratili, pesem nam dali — v pesmih polja vsa naša in gozda šumenje — sočnost vse naše zemlje so v verze zajeli; njeno žitje in klitje. Poslednji, četrti, pa je v prozi naše obraze maličil, hrbte nam dvigal in jezik nam čistil tako, da smo še danes prevzeli njegove besede.

Podoba njegovega zunanega življenja je kaj preprosta in enostavna, brez silnih potez — je to življenje otroka iz naše vasi, življenje revnega dijaka in še revnejšega slovenskega poeta — bohema, ki se bori od rojstva pa tja do poslednje minute samo za resnico. Resnica in pravica sta temelja njegovega notranjega življenja, ki je sila razgibano, pestro in mnogovrstno.

Jasno je izpovedal svojo misel že v svoji prvi knjigi „Erotiki“ — in čudo, komaj je ptič v sinjino iztegnil perut, že so mu jo obžgali. Pa ni klonil, ne omahnil, trdo je udaril po hinavščini in lažimorali, ki sta bujno cveteli po vsej dolini Šentflorjanski. Zavedal se je dolžnosti umetnika, ki mora govoriti resnico tudi takrat, kadar jo govori z boleštjo v duši.

Kmalu je Cankar postal glasnik tistih bednih, brezpravnih in zapuščenih, ki so se in se skrivajo po zatohlih podstrešnih prostorih. Stopil je med nje, jih vzljubil in osvojil. Obiskal je te ponižane z belo krizantemo v gumbnici na Klancu, šel s hlapcem Jernejem na Betajново, v hišo Marije Pomočnice in dalje in še dalje po blatni cesti, mimo premnogih kantonov, ob katerih so stali berači in vagabundi in bedni proletarci in prispel ves truden in izmučen do poslednje postaje Podobe iz sanj.

In v svojih delih se je srečal pogosto tudi z domovino. Ni je pa ljubil kakor cmeravi otrok, ki se drži matere za krilo — ljubil je domovino s spoznanjem, v nadlogah in grehah, v ponižanju in bridkosti. Ljubil jo je z dušo in srcem. V mnogih delih jo je ovekovečil z veliko ljubeznijo in spoštovanjem. Sam pravi: Bog je to zemljico ustvaril in jo blagoslovil z obema rokama ...

V svojih poslednjih dneh se je srečal še s svojo materjo in Njim — globoko so si pogledali v oči in se porazgovorili — nato pa se je ves miren poslovil. Tiho je klonil pod težo realnega življenja glasnik ponižanih in razžaljenih — trpin, slovenski pisatelj

Ivan Cankar.

IVAN CANKAR:

KRALJ NA BETAJNOVI

Jožef Kantor, gostilničar, štacunar in fabrikant je gospodar na Betajnovi. Pol fare je v njegovi službi. Svojo pot navzgor je začel kot revni sorodnik in uslužbenec svojega bratranca Martina Kantorja, takratnega gospodarja na Betajnovi. Tam se je spoznal s svojo ženo Hano, deklo pri Martinu Kantorju. Martin je vdovec, smrt žene, ki mu je pustila edino hčerko Nino, mu je izpodrezala korenine. Mehak je, slab in neodporen in Jožef Kantor brezobzirno izrablja te slabosti. Krade mu in ga slepari in goljufa. Njegov zli duh je, ki ga zavaja v pijačo, ki mu vsiljuje svoje misli in krade, krade, krade...

Vse prepočasi se Kantorju večja kupček, vse prepočasi raste moč in oblast in bolehn, zapiti bratranec noče poginiti. Z brutalno gesto potisne Kantor tok časa naprej, v hladni jesenski noči zadavi bratranca Martina. Desetletno Nino je v tej noči zbudila v njeni posteljici strašna, brezumna groza. Temo, ki jo dela strah še gostejšo, nenadoma raztrga živalski krik človeka, ki se bori za svoje življenje. Nina plane s postelje — bega po temni sobi in hodniku, dokler ne omaga.

Po tej noči je Nina tih, bolehen, preplašen otrok, ki se boji teme in ga mučijo prividi. Kantorju je na poti, toda ne zato, ker jo je okradel in osleparil za njeno premoženje; skoro se je boji, kajti njene oči so v brezmejni grozi razprte oči bratranca, ki mu morilska roka davi vrat. Tiči v svoji sobi, molči in gleda in ga venomer spominja... Stran mora, s poti! V kloster z njo!

Mogočno se je razmahnil Kantor v štirih letih, kar je gospodar na Betajnovi, ogromno bogastvo si je pridobil. „Okradel in osleparil je vse, ki so mu prišli naproti. Njegovo kraljestvo je ukradeno. Kolikor je v njem beračev, jih je on okradel, slekel, jih je vrgel na cesto.“ (Maks II. dej.) Kantorja to ne vznemirja, saj „na cesti ne leži ne bogastvo, ne oblast, vse to je v suknjah drugih ljudi“ (Kantor I. dej.) Sedaj se mu smehlja še poslanski mandat.

Betajnova pa je pri vsem bogastvu in blagostanju mrzla in pusta. Kot živ spomin tava po sobah Nina, nemo in vase zaprta prenaša sovraštvo žena Hana in Francka, poleg desetletnega Franceljha edino bitje, ki ga ima Kantor rad, trpi. Njen ljubi, študent Maks, je pred štirimi leti odšel na Dunaj in v tem času je spravil Kantor njegovega očeta, starega Krnca na kant, njo pa zaročil z bogatim filistrom Bernotom. Kantor sam je še prav tako oblasten in samozavesten kot zmerom, toda globoko v

REGISTERED

Y etodo the 21 no
Y etodo the 24 no
Y etodo the 27 no

KRALL

Y etodo the 21 no

The first of the
the first of the
the first of the
the first of the
the first of the
the first of the
the first of the
the first of the
the first of the
the first of the

Y etodo the 21 no

the first of the

Y etodo the 21 no

V sredo dne 21. novembra 1945 ob 20. uri

V soboto dne 24. novembra 1945 ob 20. uri

V nedeljo dne 25. novembra 1945 ob 16. uri

KRALJ NA BETAJNOVI

DRAMA V TREH DEJANJIH — SPISAL IVAN CANKAR

Jožef Kantor, fabrikant	Eržen	Župnik	Vajt
Hana, njegova žena	Kocmurjeva	Franc Bernot, posestnik, ahsolviran tehnik	Reš Nace
Francka, njuna hči	Oprešnikova	Sodnik	Likar
Pepček } njuna otroka	* * *	Adjunkt	Premru
Francelj }	* * *	Lužarica	Fajglova
Nina, sorodnica Kantorjeva, štirinajstletna	Smolnikarjeva	Kantarjev oskrbnik	Soklič
Krnc, nekdanj štacunar in krčmar . . .	Fugina - Vrto ^{všek}	Kantorjevi gostje	
Maks, njegov sin	Klavora	Kmetje	

Vrši se v jeseni, v malem trgu Betajnovi

Cene vstopnicam: din 25⁻-. 20⁻-. 15⁻-. 10⁻-. 5⁻ * Predprodaja vstopnic v pisarni „Fizkulture“ Titov trg

Začetek ob 20. uri — Konec ob pol 23. uri

V nedeljo ob 16. uri — Konec ob pol 19. uri

První část ...
Druhá část ...
Třetí část ...

IVOMLATE

První část ...

1. kapitola	1
2. kapitola	15
3. kapitola	30
4. kapitola	45
5. kapitola	60
6. kapitola	75
7. kapitola	90
8. kapitola	105
9. kapitola	120
10. kapitola	135
11. kapitola	150
12. kapitola	165
13. kapitola	180
14. kapitola	195
15. kapitola	210
16. kapitola	225
17. kapitola	240
18. kapitola	255
19. kapitola	270
20. kapitola	285
21. kapitola	300
22. kapitola	315
23. kapitola	330
24. kapitola	345
25. kapitola	360
26. kapitola	375
27. kapitola	390
28. kapitola	405
29. kapitola	420
30. kapitola	435
31. kapitola	450
32. kapitola	465
33. kapitola	480
34. kapitola	495
35. kapitola	510
36. kapitola	525
37. kapitola	540
38. kapitola	555
39. kapitola	570
40. kapitola	585
41. kapitola	600
42. kapitola	615
43. kapitola	630
44. kapitola	645
45. kapitola	660
46. kapitola	675
47. kapitola	690
48. kapitola	705
49. kapitola	720
50. kapitola	735
51. kapitola	750
52. kapitola	765
53. kapitola	780
54. kapitola	795
55. kapitola	810
56. kapitola	825
57. kapitola	840
58. kapitola	855
59. kapitola	870
60. kapitola	885
61. kapitola	900
62. kapitola	915
63. kapitola	930
64. kapitola	945
65. kapitola	960
66. kapitola	975
67. kapitola	990
68. kapitola	1005
69. kapitola	1020
70. kapitola	1035
71. kapitola	1050
72. kapitola	1065
73. kapitola	1080
74. kapitola	1095
75. kapitola	1110
76. kapitola	1125
77. kapitola	1140
78. kapitola	1155
79. kapitola	1170
80. kapitola	1185
81. kapitola	1200
82. kapitola	1215
83. kapitola	1230
84. kapitola	1245
85. kapitola	1260
86. kapitola	1275
87. kapitola	1290
88. kapitola	1305
89. kapitola	1320
90. kapitola	1335
91. kapitola	1350
92. kapitola	1365
93. kapitola	1380
94. kapitola	1395
95. kapitola	1410
96. kapitola	1425
97. kapitola	1440
98. kapitola	1455
99. kapitola	1470
100. kapitola	1485

První část ...

První část ...

duši ga grabi strah. Naj le vpijejo, da je brutalen, da krade — kaj mi mar! Toda znabiti že šepetajo za njegovim hrbtom, že danes, jutri morda stopi kdo predenj in mu zaluči v obraz: „Morivec!“ In študent Maks se je vrnil z Dunaja, Maks, ki mu je Kantor vzvel vse, Maks, ki sedaj voha okoli, pri ljudeh in pri sodnji in ki podpihuje ljudi.

Maks se je vrnil. Pred štirimi leti, ko je odšel in vzel s seboj v tujino mlado ljubezen Franckino, je Martin Kantor še živel. Potem pa je nenadoma umrl in novi gospodar je popeljal Betajnovq strmo navzgor. Potem je sledil Maks z Dunaja Kantorjevo pot. Videl ga je, „kako mogočno stopa preko trupel“ in dolžnost borca za poštenje in ljubezen do Francke ga je poklicala v domovino. Ni prišel le radi sebe in Krnečevine, prišel je, da se bori za vse bedne in brezpravne, vse okradene in ogo-ljufane.

Z Maksovo vrnitvijo se prične dejanje, sproži konflikt. Dvoje naziranj, dvoje svetov trči drug ob drugega. Zgodi se, česar se je Kantor bal, spricho očeta ga Maks razkrinka in obdolži: „Morivec!“ Še se Kantor bori, ponuja bogastvo in hčer, toda Maks ni župnik, njegovega molka ne more kupiti, ostane mu le še poslednje, najstrahotnejše sredstvo. Gre in ubije Maksa. Ko po zločinu priblodi domov, se mu upre doslej tako ubogljiva sužnja Hana, po dvajsetletnem molku se ji iztrga očitek: „Morivec!“

Kantor je strt, Maks ga je s svojo smrtjo potegnili s seboj v grob. Res mu posvetna pravica prepreči priznanje in pokoro, ga opere in osnaži in mu dokaže, da on ni moril, a Maksova žrtev ni bila zaman. „Sedaj ima vest, ima plot, ima noge okovane.“ In krik: „Morivec!“, ki ga zatuli zblazneli Krnec, ga bo preganjal pri vsakem koraku, vse dni in mu bo v nočeh brez spanja zvenel v duši. Res da v zaključni sceni, svojem volilnem govoru, navidez triumfira, toda vemo, da je mogočni hrast spodsekan in da bo vsak čas s truščem zgrmel na tla.

„Kralja na Betajnovi“ je napisal Cankar l. 1902. Družba je takoj spoznala njegovo revolucionarno tendenco in zato si je moral pot na oder naravnost izsiliti šele po skoro dveh letih. Premiera je bila 9. januarja 1904, njen uspeh mogočen. Od takrat je šel „Kralj na Betajnovi“ svojo pot preko vseh slovenskih odrov. Ni bilo dijaške igralske družine, ki je ne bi navdušil svetli in visoko etični lik Maksov in ne resnejšega diletantskega odra, ki ga ne bi pritegnila ideja, borbenost in umetniška vrednost te drame. Pa tudi njena svežost in aktualnost, saj bi bila dobesedno tako, kot leta 1902., napisana lahko tudi dvanajsetega, štiriindvajsetega ali osemtridesetega leta. Kantor je bil simbol krivičnega socialnega reda in v vseh štiridesetih letih, odkar je drama napisana, je stopalo po slovenski zemlji nešteto Kantorjev in padalo nešteto Maksov.

Mestno gledališče ni „Kralja na Betajnovi“ postavilo na oder le, da se oddolži spominu velikega umetnika, temveč tudi kot spomin na dobo, ki smo živeli v njej in ki je zatonila v aprilskih dneh leta enainštiridesetega v povrat.

NEOPRAVIČENA URA

(Kritika)

Bekeffijeva veseloigra: „Neupravičena ura“, ki jo je igralo Mestno gledališče v oktobru, je delo brez literarnih pretenzij in ima zgolj zabaven namen. Kljub svoji nezahtevanosti pa prinaša ljubeznivo — humorno in človeško — prisrčno spoznanje, da človek ne sme nobeni dobi ostati ničesar dolžan, sicer se mu to prej ali slej maščuje.

Za primer je postavil pisatelj učenko Tanjo Logarjevo, ki se poroči kot nezrelo dekle že iz sedme šole in torej prezgodaj in brez mature uide v drugo življenjsko dobo — v zakon. Toda še vedno je vsa predana šolskemu čaru in zato se skrivaj, brez vednosti moža in staršev vpiše v osmi razred, ne da bi povedala v šoli, da je že poročena gospa. Iz njenega prikrivanja dejstev in laži zraste tako v šolskem, kakor v zakonskem življenju tako veliko število neopravičenih ur, da je konflikt neizogiben in šele njeno priznanje resnice prinese razjasnitev in srečen razplet.

*

Režiser te igre ni postavljen niti pred psihološke niti pred scenske probleme. Njegova naloga je, da dá posameznim prizorom, v katerih je zajeto jedro igre, primeren povdarek, da pravilno odtehta humor, komičnih in prisrčno čustvenih prizorov, da dá igri živahni ritem konverzacije in kretanja, ki ga zahteva; uglajenost in lahkotnost dialogom in pravilno oblikovane značaje.

Gledališka razgledanost, inteligenca in odrski čut, ki jih ima tokratni režiser v veliki meri, so vodili račune o vseh teh zahtevah, tako, da je bila predstava v tem pogledu pravilno razumljena, postavljena in vodena.

Igri bi koristilo nekoliko krajšav, ker je za veseloigro tri ure le nekoliko predolg čas in se besedilo brez potrebe večkrat ponavlja. Ostrejši režiserjev prijem in večja discipliniranost igralcev, bi lahko pripomogla do hitrejšega tempa v govorjenju. (vsem je potreben tehničen študij v različnem in hitrem govorjenju!) in do smotrnejše grupacije in premika posameznih skupin, da ne bi zakrivate druga druge. Zaradi tega je nekoliko trpela tudi razumljivost.

Kritika ima namen, da bo vsakokrat poročala tudi o tem, v koliko so se že zlili igralci treh kranjskih odrov v enoto, ki jo imenujemo ansambel in ki pomeni zlitost igre posameznih v celoto, v slogovno enoto.

Na tem odru se srečujeta dve skupini: mlajša, ki šele začenja in je pod strožjo režijsko disciplino kakor je bila starejša, ki igra že leta, a je bil v njej posameznik manj uklenjen in prepuščen bolj samemu sebi in svoji igralski samovolji. Zato so člani te skupine igralsko bolj sproščeni, imajo pa (seveda ne vsi!) razvade, kot n. pr. da govorijo po domače, zahajajo v narečje, se ne drže točno režiserjevih navodil, puščajo v nemar splošni ritem dialoga in ga zavlačujejo itd.

Za dosego ansamblske igre, ki je predpogoj za umetniško raven gledališča je potrebna absolutna disciplinarenžiserju, posluš za dinamično igro partnerja in smisel za prilagoditev soigralcu.

„Neopravičena ura“ še ni mogla pokazati večje zlitosti in slogovne enotnosti v igri kakor „Bela bolezen“, kar je povsem opravičljivo, saj potrebujejo celo poklicna gledališča daljši čas, da dosežejo dobre ansamble. Toda treba jih je zavestno gojiti, da se jih končno doseže.

Zanimivost predstave je bila Tanja Logarjeva z debitantko Hlebševa, ki je dosegla z njo resničen uspeh; pripisati ga je njeni darovitosti in večletnemu poklicnemu igralskemu študiju. Dal ji je tehnične pridobitve, ki jih potrebuje poklicen igralec, in ki jih zna mestoma s sigurnim odrskim čutom vporabiti povsem originalno. Njena odlika v tej vlogi je pristna ženskost, ki je posebno očarljiva kadar spontano laže in pristno, pristrčno doživetje čustvenih trenutkov, ki jih prinaša preprosto in ravno zategadelj močno dojmljivo. Prijetna šegavost in humor pa daje blesk komičnim prizorom. Hlebševa bo zaradi svoje strokovne izobrazbe lahko pripomogla, da se bo dvignil kranjski oder iz diletantizma na višjo raven, posebno ker ima še nekaj zelo sposobnih igralcev. Med njimi je Štuhec, ki je igral glavno moško vlogo, univ. prof. Gornika. Že v prejšnji oceni smo omenili njegovo inteligentno prinašanje vloge in lepo izgovorjavo. Poleg teh ga odlikuje prijetno barvan, lep glas, umirjena igra in gospodskost, ki jo zahteva vloga. Večja sproščenost in toplota v intimnih prizorih, ki so bili zelo dobro zastavljeni, bi mu pripomogli do še večje prepričljivosti. V prvi sliki bi želeli videti še močnejše nakazan preobrat, ki povzroči njegovo poroko s Tanjo. Igralsko se dá vloga Gornika ravno v nasprotju med dostojanstvom in zrelostjo univerzitetnega profesorja in vplivom Tanjinega čara na njegovo ljubezen, močnejše izčrpati.

Zelo dobra v vlogi učenke Komarjeve je bila Starčeva, ki ima humor in smisel za pravo mero komike na odru. Mestoma pretiha in zaradi hitrega govorjenja nerazumljiva bo obe napaki lahko popravila z boljše dihalno in govorno tehniko, predvsem pa s tem, da se pri igri ne bo obračala do občinstva.

Z lepo pojavo in simpatičnim nastopom, je opozorila nase Božena Oprešnikova v vlogi advokatove žene. Velik osebni čar, ki se izraža v nasmehu in pogledu, kaže, da bo ob pridnem študiju lahko razvila svojo darovitost do individualnosti. V govoru so zaenkrat še nedostatki, ki jih bo treba z vso energijo premostiti. Nekoliko okornosti v vedenju gre pač na rovaš njenega začetništva.

Med epizodami je izskočila močna igralska osebnost Gerdejeve v liku dr. Valjavčeve. Sugestivna moč, s katero je zajela že pri prvih besedah občinstvo, dokazuje, da ji je koristil njen pevski studij in koncertni nastopi, da si je pridobila odrsko sigurnost. Pri petju pridobljena izvrstna izgovorjava in končno umetniško doživetje se družijo z notranje

izgrajeno osebnostjo, ki obeta dati prvovrstno umetniško moč velikega formata. Nota človeškega razumevanja, združena z avtoriteto ravnateljice, je prišla v majhni, epizodni vlogi do presenetljivega izraza. Čudovito lepi, globoki alt je podprl značaj vloge. Gerdejeva je vredna in sposobna, da pride čim prej do velike vloge.

Med posrečene like spada dr. Zaletelova Sivčeva. Vsled premijerske treme ji je dala sicer za prav majhen odstotek premočen komičen povdarek in nekoliko pretirano masko, toda brez dvoma je talentirana karakterna igralka. Kot posebno odliko režiserja je treba omeniti dejstvo, da se je kolikor mogoče izognil karikiranju posameznih tipov in s tem stari, diletantski šabloni prikazovanja komičnih vlog. Zato so učinkovali tudi Logar in Logarjeva (Reš in Martelančeva) prijetno in nevsiljivo, prav tako Mlakar v liku prof. Ščepca in Mayr kot prof. Kavčič.

Reš je postavil sicer dostojen lik odvetnika Gornika, ni pa dal vlogi tiste neprostovoljne komike, ki jo zahteva besedilo. Zdi se, da so njegova moč resne vloge.

Izrazit komičen talent očituje Rodé kot akademik Trček. Pravilno odmerjena komika njegove igre osvaja in izpričuje njegovo darovitost in inteligenco. Žel je, kakor Sivčeva, pri občinstvu mnogo uspeha.

Kavka v osebi Šilingove je bila dostojna, vendar pa v vlogi ni podala dovolj jasno karakterizacijo šolske stremuhinje in odličnjakinje.

Služkinja Rezi (Fajgljeva), prodajalka Greta (Malijeve), šolski sluga (Vrtovšek), so ustregli svojim nalogam, prav tako učenske v razredu. Slednje imajo priložnost, da v svojih malih vlogah uveljavijo svojo lastno domiselnost (seveda v skladu z režiserjevo zamisljivo!). Napak je misliti, da je delo igralca s premiero zaključeno. Od reprize do reprize lahko izpopolnjuje svojo vlogo. Vedno znova jo je treba doživljati in iz tega se porajajo vedno nove poteze, ki dopolnjujejo prejšnje! Torej: ne poustvarjajmo prvotnega doživetja, temveč vedno znova doživljajmo!

Insencacija je bila kompromisna: deloma kulise, deloma zastorji. Šest slik zahteva hitre menjave in nedostatek sredstev opravičuje vse. Scene so bile smotrne in čedne.

Uspeh predstave je bil velik in režiser je lahko z njimi zadovoljen: predstavil nam je nekaj novih moči, ki mu morajo biti hvaležne, da jim je pripomogel s svojim vodstvom priti do veljave.

Obe predstavi: „Bela bolezen“ in „Neopravičena ura“ sta odkrili nekaj močnih talentov: Reša, Mayerja, Cegnarja, Hlebševu, Stuhca, Gerdejovo, Oprešnikovo, Hlebčetovo in še nekaj drugih, ki smo jih že omenili. Na njih bo v bodoče slonela teža repertoarja in od njihovega prizadevanja bo odvisna raven Mestnega gledališča.